

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΤΣΑΝΟΤΡΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 731 ●
● ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2026 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Γύρνα τὴν πλάτη σου στὸν κόσμο!

Ίτί τὸν ἐμπόδιζε νὰ δῆ τὸν Χριστό; Πρόκειται γιὰ τὸν Ζακχαῖο. Ἀρχιτελώ-
νης. Προϊστάμενος, θά λέγαμε, τῆς Ἐφορίας. Αυτό κυρίως γιὰ τότε σή-
μαινε ἀδιάκοπη, ἀνεξέλεγκτη καὶ ἀτιμώρητη κλεισιά. Εἶχε ἐν λευκῷ ἀνα-
λάβει τὴν εἴσπραξι τῶν φόρων, πού ὁ ἴδιος καθώριζε κατὰ τὴν ἐξουσιαστική
του μαγία. Εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸ Ρωμαϊκὸ κράτος τὴν ἐξουσία νὰ ρουφᾷ τὸ
αἷμα τῶν φορολογουμένων, δίνοντας ἕνα προκαθωρισμένο ποσὸ στὸ κράτος
γιὰ τὴν ἀγορὰ αὐτή.

● Αὐτὸς λοιπόν, ὁ Ζακχαῖος, βρέθηκε μπροστὰ σὲ τρεῖς ἐνέργειες. Καὶ γιὰ
τίς τρεῖς ὅμως εἶχε ἐμπόδια.

● 1. Ἦθελε νὰ δῆ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, πού περνοῦσε ἀπὸ τὴν πόλι του. Τί τὸν
ἐμπόδιζε νὰ Τὸν δῆ; «Ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν» (Λουκ. ιθ' 3). Ἐμπόδιο στεκό-
ταν τὸ μπόι του. Ἦταν κοντὸς στὸ ἀνάστημα. Ὅσο κι ἂν σήκωνε τὰ πόδια του,
δέν μποροῦσε νὰ ψηλώσει. «Οὐκ ἠδύνατο, ὅτι τῆ ἡλικία μικρὸς ἦν» (Λουκ. ιθ' 3).

● Μικρὸ τὸ μπόι του, ἀλλὰ μεγάλες οἱ χεροῦκλες πού μέχρι τότε ἄρπαζαν
καὶ ἐκλεβαν. Μικρὸς στὸ ἀνάστημα, μεγάλος ὅμως στὸ ἄρμεγμα τῶν ἀν-
θρώπων.

● Τί ἄλλο τὸν ἐμπόδιζε νὰ δῆ τὸν Χριστό; Τὰ γέλια τῶν ἀνθρώπων.

—Κοιτάξτε τὸν κοντοστούπη, τὸν τσιφούτη, πῶς τρέχει!...

Τὸν ἐμπόδιζε ἡ ντροπή. Ἐνας μεγάλος οικονομικὸς παράγων νὰ σκαρφα-
λώνη σ' ἕνα δεντρί; Τὸν ἐμπόδιζε τὸ γιουχάϊσμα τοῦ ὄχλου...

—Ἐ, πού πᾶς; Δέν ντρέπεσαι; Κι ἀπ' Αὐτόν θέλεις νὰ εἰσπράξης φόρους;
Ντροπή σου!...

Τὸν ἐμπόδιζε ἡ εἰρωνεία τοῦ κόσμου, πού βρῆκε εὐκαιρία νὰ τὸν εὐτελί-
ση, ἀφοῦ τὸν εἶχαν ἄχτι ὡς ἀρχικλέφτη...

● 2. Μά ο Ζακχαΐος τά υπερπήδησε όλα αυτά. Κάτι άλλο τόν εμπόδιζε στο σχέδιό του. Σκοπός του δέν ήταν νά δη ἀπλῶς τόν Χριστό. Δέν ζητοῦσε ἀπλῶς «*ιδεῖν*». Αυτό θά τό κατάφερνε μέ τό σκαρφάλωμά του στή συκομουριά. Μά ζητοῦσε κάτι βαθύτερο. Τό ἐπισημαίνει ὁ Εὐαγγελιστής: «*Ἐζήτει ιδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστιν*».

● Τί εἶναι; Ποιός εἶναι ὁ Χριστός; Πῶς νά Τόν δη; Πῶς νά Τόν καταλάβη; Τόν ἐμποδίζουν. Ὅχι ὁ κόσμος. Τά πάθη του. Τά λεφτά του. Πολλά πάθη ἀμαρτωλά ἐμποδίζουν τή λύσι στο πρόβλημα «*τί εἶναι ὁ Χριστός;*». Ἀλλά πάνω ἀπό ὅλα δύο πάθη κρύβουν τή θέα τοῦ μυστηρίου τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ: Ὁ ἐγωισμός καί ἡ φιλαργυρία.

—*Νά δῶ ποιός εἶναι ὁ Χριστός;*...

Μά τόν ἐμποδίζει τό παρελθόν του. Ὅλοι ἔχουμε ἓνα παρελθόν. Καί κάθε μέρα τοῦ παρελθόντος εἶναι μία πέτρα, πού σκοντάφτει ἡ ὄρασίς μας νά δοῦμε ποιός εἶναι ὁ Χριστός.

● Ἐχει βεβαρυνμένο παρελθόν! Τί νά τό κάνη; Νά τό ἀπωθήσῃ στά ἀρχεῖα τῆς ψυχῆς του, Δέν γίνεται. Νά τό διαγράψῃ; Δέν μπορεῖ. Ἡ μνήμη δέν τόν ἀφήνει. Ἐνα μένει: Νά τό ἀντιμετωπίσῃ μέ εὐκρίνεια.

● Τό μαῦρο παρελθόν του τό γνωρίζει ὁ παντογνώστης Χριστός. Καί ὁμως τόν θέλει κοντά Του ὁ Χριστός. Τόν καλεῖ. Τόν φωνάζει μέ τό ὄνομά του. Ἐκφράζει τήν ἐπιθυμία νά πάη στο σπίτι του. «*Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι*» (Λουκ. ιθ' 5).

● Καί τό παρελθόν; Σάν κάτι νά τόν ἐμποδίζῃ νά δεχτῇ τόν Ἰησοῦ Χριστό στο σπίτι του.

—*Νά μπῆ ὁ Χριστός;* Ἀφοῦ μέ ξέρει. Ξέρει τό ὄνομά μου: Ζακχαῖε! Ξέρει τό ἐπίθετό μου: Φιλάργυρε! Ξέρει τό ἐπάγγελμά μου: Ἀρχικλέφτη!...

● Ἐμπόδιο ἡ φιλαργυρία. Γιά ποιόν ὁμως; Γιά τόν πλούσιο νεανίσκο, πού γύρισε τήν πλάτη στόν Χριστό! Ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου ἐμπόδιο γιά τή συντροφιά τοῦ Χριστοῦ.

● Κι ἐκεῖ πού ὁ Ζακχαΐος κατεβαίνει ἀπό τό δεντρί ὑπερβαίνοντας τά προηγούμενα ἐμπόδια, ἓνα καινούργιο ἐμπόδιο ὑψώνεται: Ἡ ἀναβολή!

—*Τί εἶπες, Χριστέ; Θά ἔρθης; Μή βιάζεσαι. Δέν εἶμαι ἕτοιμος!*...

Μά ὁ Χριστός ἐπιμένει: *Ναί, σήμερα! Προλαβαίνεις. Ἡ μετάνοια θέλει σπουδή. «Σπεύσας κατάβηθι...».*

—*Ναί, μπορῶ! Ἀφοῦ τό λές Ἐσύ, μπορῶ. Δύο λέξεις, Χριστέ, θά σοῦ πῶ:*

—*Τά μισά στούς φτωχοῦς θά τά μοιράσω.*

—*Τά ὑπόλοιπα θά τά δώσω σ' ὁσους ἀδίκησα, καί μάλιστα ἐπί τέσσερα.*

—*Γιά τόν ἑαυτό μου; Μοῦ φτάνεις Ἐσύ, Χριστέ!*...

—*Μά, γιά νά Σέ ρωτήσω: Γιατί τόση σπουδή; Γιατί σήμερα; Γιατί τώρα; ...*

—*Ζακχαῖε, μία μικρή λέξι μέ τρία γράμματα πρόσεξε: «Δεῖ με μείναι». Πρέπει. Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη.*

● Ἄς τελειώσουμε γυρίζοντας στο πρῶτο ἐμπόδιο: Ὁ κόσμος:

—*Τί θά πῆ ὁ κόσμος;*...

—*Ἄς λήθῃ ὅ,τι θέλει ὁ κόσμος. Ἐγώ ἄς ἐλευθερωθῶ.*

—*Γυρνῶ τήν πλάτη μου στή γνώμη τοῦ κόσμου!*

—*Κοιτάζω μόνο τόν Χριστό. «Γιά νά διευθύνῃς μία ὀρχήστρα, θά γυρίσης τήν πλάτη σου στόν κόσμο!»!*

● Τώρα πιά ὁ Ζακχαΐος δέν ἀνεβαίνει στο δεντρί. Ἀνεβαίνει στόν Οὐρανό. Γιατί ὁ Οὐρανός εἶναι ἡ σωτηρία. «*Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο*» (Λουκ. θ' 9).

Δ. Γ. Α.

Παραβολή τοῦ Ἀσώτου

Ὁ νεώτερος ζητάει τὸ «βίος» του

Γιά μᾶς πού εἴμαστε πολὺ ἁμαρτωλοὶ ἔχει μεγάλη σημασία ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου **Υἱοῦ**. Γιά τὸν Θεό, πού εἶναι Ἄναμάρτητος, εἶναι ἡ παραβολή τοῦ Ἐλεήμονος Πατέρα. Καί γιά κάθε ἐγωιστὴ καὶ ὑπερήφανο θρησκευόμενο ἡ ὅλη ἱστορία εἶναι ἡ παραβολή τοῦ **σκληροῦ Ἀδελφοῦ**.

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἕναν θά διαλέξουμε, τὸν **Πατέρα**. Ἄλλωστε ἡ λέξις Πατέρας δεσπόζει στήν ὅλη παραβολή. Ἐνδεκα φορές ἀκούγεται τὸ ὄνομα Πατέρας, ἡ σπαρακτική κραυγή

—«Πατέρα!». «Εἶπε δέ· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς» (Λουκ. ιε' 11).

● Πατέρα! Μέ **ἀναίδεια** τὴν πρόφερε τὴν πρώτη φορά ὁ μικρὸς υἱός:

—Ἄκουσε, πατέρα, δέν σέ πάω ἄλλο. Δέν εἶσαι τίποτε γιά μένα. Ἄπαιτῶ ἐδῶ καί τώρα ὄχι νά μ' ἀφήσης νά φύγω. Αὐτό τὸ ἔχω ἀποφασίσει. Οὔτε κἂν σέ ρωτάω. Οὔτε λογαριασμό θά σοῦ δώσω πού θά πάω καί μέ ποιόν ἢ ποιούς θά μείνω. Πάντως μαζί σου δέν μένω. Ἄλλο **ἀπαιτῶ** ἀπὸ σένα: Νά μοῦ δώσης τὸ μεριδίό μου (Λουκ. ιε' 12). «Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρὶ· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον».

Σπατάλησε τὰ πάντα «ἀσώτως»!

Τὰ εὐκόλα τὰ ἔκανε **γρήγορα**. Ἐνα στήν ἀρχὴ ἦταν δύσκολο γιά τὸ παιδί, γιά τὸν μετέπειτα Ἄσωτο. Τό πῶς θά **ἐβγαίνε** ἀπὸ τὸ σπίτι. Τό πῶς θά ἔπειθε τὸν πατέρα του νά τοῦ δώση τὸ μεριδίό του, νά τοῦ δώση λεφτά, νά κάνη τὴ ζωὴ του!

● Τό πῶς θά **πηδοῦσε** ἔξω! Τό πῶς θά ἔκλεινε τὴν **πόρτα** μιὰ γιά πάντα στά μοῦτρα τοῦ πατέρα!

● Ἀφοῦ αὐτὸ ἔγινε, τὸ ἕνα, τὸ δύσκολο, ὅλα τὰ ἄλλα ἦταν **εὐκόλα**. Ἡ **κατηφόρα** πάντα εἶναι εὐκόλη. Ἡ **ἀνη-**

φόρα εἶναι δύσκολη. Ἐκεῖνο τὸ «διεσχόρπισεν ἀσώτως» φανερώνει τὸ εὐκόλο **κατρακύλισμα**.

● **Εὐκόλα** ἔφαγε τὰ **χρήματά** του, χωρίς καμμία περισκεψι.

● **Εὐκόλα** σκόρπισε σέ ἀνόητα καὶ ἁμαρτωλά πράγματα τὴν **περιουσία** του. Μία ἄσωτη κοινωνία ἔχουμε γίνει. Καί δέν σκεπτόμαστε τοὺς ἄλλους, τοὺς πεινασμένους καὶ φτωχοὺς, δικούς μας καὶ ξένους.

● **Εὐκόλα** ἔχασε τὴν παιδικὴ καὶ ἐφηβικὴ του **ἀγνότητα** καὶ παραδόθηκε σέ πορνείες καὶ ἀκάθαρτα πάθη.

● **Εὐκόλα** **ξετρελλάθηκε** στά ξενύχτια καὶ τὰ γλέντια.

● **Εὐκόλα** σπατάλησε τὴν **ἐλευθερία** του καὶ ἔμπλεξε σέ ἐξαρτήσεις.

● **Εὐκόλα** τὸ **ἀετόπουλο** πληγώθηκε καὶ ἔγινε συρόμενο σκουλήκι. «Μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσχόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως» (Λουκ. ιε' 13).

● Ἐφαρμόζοντας τὴν παραβολὴ στήν πραγματικότητα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ὁ Χρυσόστομος τονίζει: «Ὅταν ἁμαρτάνουμε, φεύγουμε ἀπὸ τὸν Θεό, δραπετεύουμε, ἀπομακρυνόμαστε σέ ξένη γῆ» (Ε.Π.Ε. 21.670). «Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι» (Λουκ. ιε' 14).

● **Ξοδεύτηκαν** ὅλα τὰ πλοῦτη του. Μεθυσμένος ἀπὸ τίς ἡδονές, δέν προνόησε γιά τὴ δύσκολη ὥρα!

Ὁ νεώτερος ζητάει τὸ «βίος» του!

● Πέρασαν τὰ χρόνια. Καί στά χεῖλη του ξαναεῖπε τὴ λέξι Πατέρα! Μά πόσο διαφορετικά: «Πατέρα! **Γλυκεῖά μου**

ανάμνησις. Τό ξέρω, εἶσαι γεμᾶτος στοργή καί καλωσύνη».

- Ἦρθε ἡ φθορά, ἦρθε ἡ **μοναξιά**. Ἦρθαν οἱ στερήσεις. Ἦρθε ἡ σκλαβιά κάθε μορφῆς. Ἦρθε ὁ ἀβάσταχτος πόνος. Ἦρθε ἡ ἐξάρτησις. Ἦρθε ἡ δυστυχία. Ἦρθε τό κουρέλιασμα τῆς ὑπαρξῆς. Ὅταν πόνεσε ἀπό τίς πληγές πού τοῦ προκάλεσε ἡ ζωή χωρίς πατέρα, τότε θυμήθηκε τόν **Πατέρα**. «Ἡ ἀμαρτία κάποτε εἶναι ἡ πληγή, πού ἀφήνει τόν Θεό Πατέρα νά μπῆ μέσα μας».

- Ἐφτασε στό **τελευταῖο** σκαλοπάτι τοῦ κακοῦ. Τί μοῦ ἀπομένει, συλλογίστηκε! Μπροστά μου σκοτάδι. Μέσα μου σκοτάδι! Γύρω μου σκοτάδι! Τί μοῦ ἀπομένει;...

Ἦχι, ὄχι! φύγε, σύμβουλε κακέ τούτης τῆς δύσκολης στιγμῆς μου. Ἦχι, δέν θά αὐτοκτονήσω, ὅπως μοῦ εἶπες! Μή θές νά μοῦ πῆς, πώς ὄλοι μέ ξέχασαν.

- **Πατέρα!**... Πατέρα! Σὺ ὑπάρχεις. Μόνο πού τώρα, Πατέρα, δέν ἀπαιτῶ. Τώρα **ἐπαιτῶ**. Ζητάω!... Ἦχι, δέν ζητάω νά ξαναγίνω παιδί σου. Δέν τό ἀξίζω. Δοῦλο σου κάνε με, Πατέρα. Ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. «Καί πορευθεῖς ἐκωλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκεῖνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους» (Λουκ. ιε' 15).

- Καὶμένο παιδί! Δέν φαντάστηκες μέσα στήν παραζάλη τῆς ἀσωτείας, ὅτι στήν **τελευταία στροφή** τῆς ψεύτικης χαρᾶς σέ περιμένουν τὰ **δύσκολα**.

- Δύσκολο ἡ **πεῖνα**. «Λιμός ἰσχυρός κατὰ τὴν χώραν ἐκεῖνην» (Λουκ. ιε' 14).

- Δύσκολο πράγμα ἡ **ἀσπλαγχνία** τῶν πρώην φίλων. «Καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ» (Λουκ. ιε' 16).

- Δύσκολη ἡ **μοναξιά**.

- Δύσκολη ἡ **σκλαβιά**.

- Δύσκολο τό **σακάτεμα**.

- Καί ἀπό ὅλα αὐτά τὰ δύσκολα, ὁ ἑαυτός του τοῦ **φιθυρίζει** στήν ἀρχή, τοῦ φωνάζει στή συνέχεια, νά κάνη κάτι **πολύ δύσκολο**, πού ὅμως, ἂν τό κάνη,

θά γίνουν ὅλα ὄχι ἀπλῶς εὐκόλα, ἀλλά καί ὁμορφα, καί χαριτωμένα.

Ἦλθε στὸν ἑαυτό του

—Κάτι τοῦ φιθυρίζει ὁ ἑαυτός του. «*Εἰς ἑαυτὸν δέ ἐλθὼν...*» (Λουκ. ιε' 17). Μᾶς λέει: «*Πόσοι ὑπηρέτες στό σπῆτι τοῦ πατέρα μου περνοῦν καλά καὶ ἐγὼ ἐδῶ πεθαίνω...*» (Λουκ. ιε' 17).

—Καί λοιπόν; Τί θέλεις νά σοῦ κάνομε ἐμεῖς; Τάθελες καὶ τάπαθες! Ἦχι, δέν ζητάω κάτι ἀπὸ σᾶς. Ἐγὼ! Ἐγὼ! **Φταίω ἐγὼ γιὰ ὅλα**.

—Ἐγὼ θά κάνω τό δύσκολο! Σεῖς ἀπλῶς προσευχηθῆτε νά πετύχω.

—Ἐγὼ θά κάνω τὴν ἐπανάστασι, τὴν **ὑπέρβασί** μου, τὴν ἐπιστροφή μου! «*Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου*» (Λουκ. ιε' 18).

- Νά γυρίση στὸν πατέρα! Τί πιό ὑπέροχο; Μά τὰ **ἐμπόδια** πολλά.

- Ἐμπόδιο ὁ **κακὸς ἑαυτός** του, πού εἶχε παγειωθῆ σ' ἄλλο τρόπο ζωῆς.

- Ἐμπόδιο ὁ **ἐγωισμός** του, πού θά ταπεινωθῆ καί θά εὐτελισθῆ μπροστά στὸν πατέρα.

- Ἐμπόδιο οἱ κακές **συνήθειες**.

- Ἐμπόδιο τό **ἀφεντικό** του. Ἦχι! Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τό δικαίωμα νά φύγης;

- Ἐμπόδιο ἡ σωματική του **ἐξάντλησις**. Ποῦ νά βρῆ τὴ δύναμι;

- «*Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἦμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου!*» (Λουκ. ιε' 18).

- Πατέρα! Θέλω μὰ ἔρθω γρήγορα κοντά σου. Νά **ἐπιστρέψω**. **Πατέρα!**... Ἦρχομαι! Μή μέ δεχτῆς, γιατί δέν τό ἀξίζω. Ἦφησέ με μονάχα ἓνα λόγο νά σοῦ πῶ, κι ἄς πεθάνω. Πατέρα! **Ἀμάρτησα**. «*Ἦμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου*» (Λουκ. ιε' 21).

- Στὸν ἀδελφό καί φίλο μας, τό ἄσωτο παλληκάρι, μέ βεβαιότητα τοῦ λέμε: Ὑπάρχει **ὁ Πατέρας**. Καί ὁ Πατέρας εἶναι **ὑπομονετικός**. Δέν κάκιωσε ὅταν μέ θράσος τοῦ ζήτησες νά

φύγης παίρνοντας και τό μερίδιό σου. Ὁ Πατέρας δέν μετάνιωσε **πού σέ γέννησε**. Δέν εἶναι σάν ἐκείνους, πού χωρίς νά σκέφτονται και τή δική τους εὐθύνη, τοῦ ὑψώνουν τή φωνή και τό πληγώνουν: «*Ἐγώ φταίω πού σέ γέννησα!*» Ὁχι, δέν εἶναι τέτοιος αὐτός ὁ Πατέρας.

- Ὁ Πατέρας εἶναι **σπλαγχνικός**.

- Ὁ Πατέρας δέν κάνει **διακρίσεις**. Καί σένα, τό ἀλητόπαιδο, και τόν ἄλλον, τό τάχα ἀγίοπαιδο, σᾶς ἀγαπᾶ. Ὁ Πατέρας ἔχει πάντα ἀνοιχτή τήν **ἀγκαλιά** και περιμένει.

Ὁ πατέρας σπλαγχνίζεται

- Ὁ Πατέρας δέν θά σέ μαλώσει σάν γυρίσης. Ἔχει ἔτοιμη τήν **περιποίησι**. Θά σέ **ντύσει** μέ καινούργια στολή. Κουρέλια ἄφησε πάνω σου ἡ ἁμαρτία. Στολισμένο πριγκιπόπουλο θά σέ κάνη τώρα ὁ Πατέρας. Καί θά εἶναι ἡ **πρώτη στολή**. Ὁχι γιατί θά τήν φορέσης γιά πρώτη φορά, ἀλλά γιατί εἶναι ἐκείνη, πού ἔντυσε ὁ Θεός Πατέρας τό **πρῶτο του παιδί** πού ἔπλασε. Κι ἐκείνο τήν πέταξε. Καί τήν μάζεψε ὁ Θεός. Καί τήν κρέμασε στήν κρεμάστρα τῆς προαιωνίας ἀγάπης Του. Ἐσένα, παιδί μου, θά ντύσει μ' αὐτή τή στολή, τήν πεντακάθαρη, τήν πανέμορφη στολή τῆς **ἀθανασίας**.

- Ὁ Πατέρας θά σοῦ φορέσει στό χέρι τό **χρυσό τό δαχτυλίδι**. Θά εἶναι ὁ ἄρραβώνας Σου. Μ' αὐτό τό δαχτυλίδι σοῦ δίνει τήν ὑπόσχεσι πώς σ' ἀγαπᾶ και θά εἶσαι πιά κοντά Του.

- Ὁ Πατέρας σέ βλέπει ἔρημο παιδί, **ξυπόλυτο** νά περπατᾶς στ' ἀγκάθια τοῦ κακοῦ. Σοῦ φέρνει τά ὑποδήματα. Μ' αὐτά θά περπατᾶς τώρα στό δρόμο τοῦ φωτός. Ἀγγελικά παπούτσια γιά τοῦ **παραδείσου τά μονοπάτια**. «Ἐτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ και ἐσπλαγχνίσθη, και δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ...» (Λουκ. ιε' 20).

Ἀμάρτησα!. Δέν εἶμαι ἄξιος! (στ. 21)

Τελικά ὅλα τά ἐμπόδια τά μέριασε.

- Ποιός; Ἡ **μετάνοια**. Παρά λίγο νά τόν βλέπαμε σέ ἓνα τρελλό παραλήρημα, σέ μία φυλακή, σέ κάποιο ἀτύχημα, σ' ἓνα τάφο, πρόωρα νεκρό! Τόν εἶδαμε **ζωντανό**. Βασιλόπουλο!

- Πώς; Μέ τή μετάνοια. «*Εἶπε αὐτῷ ὁ υἱός· Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν και ἐνώπιόν σου, και οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου* (Λουκ. ιε' 21).

- Ὁ ἄσωτος κατηγορεῖ τόν ἑαυτό του, ὁμολογεῖ τό σφάλμα του. Ἡ στοργική ὑποδοχή τοῦ πατέρα δέν τόν ἐμποδίζει νά πονᾶ περισσότερο κι ἄλλο. Αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά ὁμολογήσει τήν ἁμαρτία του. Δείγμα ἀληθινῆς μετανοίας και βαθειᾶς εὐγνωμοσύνης.

- Ὁ Δαβίδ συνέταξε τόν πεντηκοστό φαλμό τῆς μετανοίας, ὅταν ὁ Νάθαν εἶχε πει σ' αὐτόν: «*Καί Κύριος παρεβίβασε τό ἁμάρτημά σου· οὐ μὴ ἀποθάνῃς* (Β' Βασ. ιβ' 13).

Νεκρός και ἔζησε (στ. 22-24)

- Ὡ, τί Πατέρας εἶναι αὐτός! Γιά πέστε μου: Τό πῶς **μεγάλο δῶρο** τοῦ Πατέρα στό παιδί πού ἐπιστρέφει, ποιό εἶναι; Ἡ **ἀγκαλιά** του! θά πῆτε. Τά **δάκρυά** του! θά πῆτε. Ἡ **συγκίνησίς** του! θά πῆτε. Ἡ **ἐπανένταξις** τοῦ ξεστρατεμένου του γιοῦ στήν κανονικότητα τῆς οἰκογενειακῆς θαλπωρῆς! θά πῆτε. Τά **φιλιὰ** του! θά πῆτε. Τόν γέμισε. Δέν τόν φίλησε ἀπλῶς. Τόν φιλοῦσε γιά πολλή ὥρα. Δέν τόν φιλοῦσε ἀπλῶς. Τόν **καταφιλοῦσε**, σημειώνει ὁ Κύριος (Λουκ. ιε' 20). Ὁ **μόσχος** ὁ σιτευτός! θά πῆτε. Ναί, ἡ θυσία τοῦ Ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ ὑποκρύπτεται ἐδῶ...

- Ἐπιτρέψτε μου νά σταματήσω ἐγώ **σέ ἓνα ἄλλο δῶρο**. Μέ συγκλονίζει. Βλέπω τόν Πατέρα δεκαετίες ὀλόκληρες νά βγαίνει κάθε δειλινό και ν' ἀτενίζει μακρυά, μήπως και δῆ τό παιδί του νά ἔρχεται! Γέρασε μ' αὐτή τήν προσμονή.

Τούτη τή φορά διακρίνει τήν **ἀγία ἐπιστροφή**. Δέν εἶναι σκιά. Εἶναι φῶς. Καί τοῦτο μᾶς συγκλονίζει, μᾶς γεμίζει δάκρυα. Ποιό; Τό τρέξιμο τοῦ γερα-

σμένου πατέρα.. Τό **κατέβασμά** του στους δρόμους. Ὁ κύπος τῆς καρδιάς Του.

—Παιδί μου, στάσου! Σέ εἶδα. Ἔρχομαι. «*Καί δραμών ἐπέπεσεν ἐπί τόν τράχηλον αὐτοῦ*» (Λουκ. ιε΄ 20). «*Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· Ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας. Καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν*» (Λουκ. ιε΄ 23).

- Στρῶστε τραπέζι γιορτινό. Τὴν ἀγαλλίασι τῆς καρδιάς νά συνοδεύση ἡ εὐφροσύνη τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν εὐωχία καὶ τὰ πλούσια φαγητά. Αὐθόρμητα συγκρίνει κανεὶς αὐτό τὸ ἀρχοντικό συμπόσιο μὲ τὰ ξυλοκέρατα πού λαχταροῦσε ὁ ἄσωτος, ὅταν ἔβροσκε τὰ γουρούνια. Τί χαρίζει ἡ φιλόστοργη ἀγάπη τοῦ πατέρα!

- Αὐτό τὸ τρέξιμο ἐκείνου τοῦ καταπληκτικοῦ πατέρα εἶναι τὸ δικό Σου τρέξιμο, θεάνθρωπε Κύριε.

Αὐτό τὸ κατέβασμα εἶναι τὸ δικό Σου. Κατέβηκες ἀπὸ τὸν **Οὐρανό**. Ἔτρεξες νά βρῆς ἐμένα. Καί μὲ τὴ σάρκωσί Σου μὲ ἀγκάλιασες, ὅπως ὁ Πατέρας τῆς παραβολῆς. Ὅσο κι ἂν τρέχαμε ἐμεῖς, δέν θά Τόν φτάναμε. Ἐκείνος ἔτρεχε καὶ ἔτρεξε. Καί μᾶς καταφίλησε. Καί θυσιάστηκε.

- Τοῦ Πατέρα ἡ ἀγκαλιά εἶναι γεμάτη **ἀπ' τῆς ἀγάπης τὰ πιό ὁμορφα φιλιὰ**. «Ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρός ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι» (Λουκ. ιε΄ 24).

- Ἡ φράσις «ὁ υἱός μου νεκρός ἦν καὶ ἀνέζησε», ἀναφέρεται στὴν ἠθικὴ νέκρωσι, ὅπου ὠδήγησε τὸν ἄσωτο ἢ ἀμαρτία, καὶ στὴν ἀνάστασι πού τοῦ χάρισε ἡ μετάνοια. Ἡ φράσις «ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη», παράλληλη πρὸς τὴν προηγούμενη, ἔχει τὸ ἴδιο νόημα. Καὶ παραπέμπει στίς δύο προηγούμενες παραβολές.

Ὁ μεγαλύτερος υἱός!

Ἡ ἀγάπη Σου, Πατέρα, εἶναι τὸ κίνητρο γιὰ τὴ **μετάνοια** τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κάθε ἀσώτου. Κάθε ἐγωιστῆς καὶ μεμψίμοιρος εἶναι ἔτοιμος νά ζητήσῃ τὸν λόγο ἀπὸ τὸν Πατέρα: Γιατί δέχτηκες τὰ **σκουπίδια** καὶ τὰ ἔκανες **λουλούδια**; Μήπως ἔδωσες καὶ σὺ ἀφορμὴ στὸν πρεσβύτερο υἱὸ νά μείνῃ ἀπ' ἔξω, μακριὰ ἀπὸ τὸ πανηγύρι τῆς σωτηρίας; Στὴν ἀπέραντη φιλευσπλαγχία τοῦ στοργικοῦ πατέρα ἀντιπαρατίθεται ἡ ἄσπλαγχνη μικροπρέπεια, ἡ ζηλότυπη συμπεριφορὰ τοῦ πρεσβύτερου ἀδελφοῦ. «*Ἦν δὲ ὁ υἱός αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῶ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγικε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν*» (Λουκ. ιε΄ 25).

- Ὁ νεώτερος υἱὸς βρῆκε μπροστά του ἕνα **ἀνυπέροβλητο** ἐμπόδιο. Ἦταν ὁ **ἀδελφός** του. Σάν νά τοῦ λήῃ ὁ πρεσβύτερος υἱός: ΣΤΟΠ! Δέν θά μπῆς, ἀλήτη, μέσ' στό σπίτι Δέν σέ χωράει τώρα τὸ σπίτι! Τ' ἀκοῦς, πατέρα; **Ἡ αὐτός ἢ ἐγὼ μέσα στό σπίτι!**

- Ἐἔχασε ὁ πρεσβύτερος υἱός, πὼς τὸ **σπίτι** εἶναι τοῦ Πατέρα, καὶ δέν εἶναι δικό του. Καὶ ὁ Πατέρας ἀγκαλιάζει κάθε παιδί του, πού μετανοεῖ.

- Τί εἶναι ἡ μετάνοια; **Ἄρνησις καὶ θέσις**. Ἡ ἄρνησις: «*Οὐκ εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου...*». Ἡ θέσις: «*Δέξε με μετανοοῦντα καὶ ἐλέησόν με*».

«*Καὶ προσκαλεσάμενος (ὁ πρεσβύτερος) ἕνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα...*».

- Ὁ δοῦλος μιλάει στὸν πρεσβύτερο: —Μοῦ εἶπαν νά σοῦ πῶ, ὅτι ἔχει ἔλθει ὁ ἀδελφός σου. Γιὰ τὸ εὐφρόσυνο γεγονός ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεφτό μοσχάρι. Πανηγυρίζει, γιατί ξαναβρῆκε τὸ χαμένο παιδί του γερό, νά ἐπιστρέφῃ στό σπίτι σας!

- Ἡ ἀπάντησις ἐξοργίζει τὸν πρεσβύτερο ἀδελφό. Δέν θέλει νά μπῆ στό σπίτι. Ἡ ἀντίδρασίς του φανερώνει τὴν ἀρρώστια τῆς ψυχῆς του, τὸν πληγωμένο

έγωισμό του. Ο μεγάλος υιός ὄφειλε νά χαρῆ. Αὐτός ἀρνεῖται νά συμμετάσχη στή χαρά τῆς σωτηρίας τοῦ ἀδελφοῦ του.

Πατέρας παρακαλεῖ. Γυιός ἀντιδρᾷ

- Ὁ πατέρας δείχνει καί στόν πρωτότοκο υἱό τήν ἀγάπη του. Ὅσο ὀργίζεται ὁ μεγάλος υἱός, τόσο ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα ἐκδηλώνεται στοργικά καί γιά τόν μεγάλο! «Ὁργίσθη καί οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξεληθὼν παρεκάλει αὐτόν» (Λουκ. ιε' 28).

- Ὁ πατέρας ἀφήνει τό συμπόσιο καί βγαίνει ἔξω. Ὅπως ἔτρεξε νά προϋπάντησι τόν ἄσωτο, μέ τήν ἴδια ἀγάπη σπεύδει νά παρακαλέσῃ καί τόν **πρεσβύτερο ἀδελφό**.

- Ὅμως ὁ πρεσβύτερος υἱός, τό τάχα «καλόπαιδο», ἐκφράζεται μέ θράσος. Πρόδηλη ἡ ἀλαζονική του στάσις.

Ὁ γυιός σου, τό παλιόπαιδο!

- Τά λόγια τοῦ πρεσβυτέρου φανερώνουν ὅτι τοῦ λείπει ἡ ἀδελφική ἀγάπη. «Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· Ἴδου τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καί οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καί ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἤλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν» (Λουκ. ιε' 29-30).

- Ἰσχυρίζεται ὁ πρεσβύτερος υἱός καί ἀδελφός, ὅτι ποτέ δέν παρέβηκε κάποια ἐντολή τοῦ πατέρα!

- Μέ τί καταφρόνησι μιλάει γιά τόν ἀδελφό του, πού παρ' ὅλες τίς ἀμαρτωλές περιπέτειές του ξαναγύρισε στήν ἀγκάλη τοῦ πατέρα!

Νεκρός καί ἐζήσε, χαμένος καί βρέθηκε

- Πόσο παράλογα μιλάει ὁ πρεσβύτερος υἱός, φαίνεται καί ἀπό τήν ἀπάντησι τοῦ καλοῦ Πατέρα. Μέ πραότητα καί καλωσύνη τοῦ ἀποκρίνεται. Μέ τρυφερότητα καί ἀγάπη τόν προσφωνεῖ: «**Τέκνον**»! Παρ' ὅτι ἐκεῖνος οὔτε

τόν ἀποκάλεσε Πατέρα οὔτε Τοῦ μίλησε μέ τόν ἀπαιτούμενο σεβασμό. Τί συγκινητική ἢ τελευταία προσπάθεια τοῦ Πατέρα, νά κάνῃ καί τόν πρεσβύτερο νά χαρῆ γιά τόν πρώην ἄσωτο (μικρότερο) ἀδελφό του! Πάντα κοντά μου ἦσουν ἐσύ, παιδί μου!

- Παιδί μου (ἀπευθύνεται στόν πρεσβύτερο): Ποῦ εἶναι ἡ ἀγάπη σου; Ποῦ εἶναι ἡ χαρά σου; Νεκρανάστασι ἔχουμε, παιδί μου! Ἐλα μέσα! Ποιό φιλί εἶναι θερμότερο ἀπό ἐκεῖνο τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀναστάσεως;

- Τήν πιό ωραία καί συγκινητική ἀπάντησι τήν δίνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

Μήπως, παιδί μου, πῆρα τά δικά σου καί τά ἔδωσα σ' ἐκεῖνον;

Μήπως σέ γύμνωσα γιά νά ντύσω ἐκεῖνον;

Δέν τόν ἐλέησα μέ τή δική μου περιουσία;

Δέν εἶμαι ἐξ ἴσου πατέρας καί δικός σου καί ἐκεῖνου;

Καί ἐσένα τιμῶ γιατί εἶσαι ἐνάρετος, καί ἐκεῖνον ἐλεῶ γιά τόν δυναμισμὸ τῆς ἐπιστροφῆς.

Καί σένα ἀγαπῶ γιατί εἶσαι ζωντανός, καί ἐκεῖνον ἀγαπῶ γιατί ἐπέστρεψε στή ζωή.

Καί ἐσένα τιμῶ γιά τὸν τρόπο σου, καί ἐκεῖνον γιά τή μετάνοιά του.

Ἐσένα τιμῶ γιά τή μακροθυμία σου, καί ἐκεῖνον γιά τήν ἐπιστροφή του.

«Εὐφρανθῆναι, παιδί μου, καί χαρῆναί σε ἔδει...».

Ποῖός δέν χαίρεται βλέποντας νεκρόν νά ἀνασταίνεται;

Ποῖός δέν χαίρεται ὅταν βρῆ αὐτά πού ἔχασε;

Ἐλα λοιπόν καί σύ, γυιέ μου...

«Συνευφράνθητι σύν ἡμῖν, σκίρτησον σύν τοῖς ἀγγέλοις».

Ἀγκάλιασε μαζί μας,

τόν ἀδελφό σου...

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Πρός οικοδομήν

Σώμα και σύναξις. Όλα τὰ μέλη τοῦ σώματος λειτουργοῦν συναγμένα ἐπὶ τὸ αὐτό. Κατευθύνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο κέντρο, τὸν ἐγκέφαλο, τὸ νοῦ. Καὶ ἐκεῖνος κατευθύνεται ἀπὸ τὴν ψυχὴν. Κάπως ἔτσι, καὶ ἀπείρως τελειότερα, πρέπει νὰ λειτουργῇ τὸ πνευματικὸ σῶμα, ἡ **Ἐκκλησία**. Λειτουργεῖ συναγμένη. Τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ της, εἶναι ἡ **σύναξις** της. Καὶ ἡ σύναξις αὐτὴ φαίνεται σ' ὅλη τὴν ἐν Χριστῶ ἀδελφικὴ κοινωνικὴ ζωὴ. Ἀλλὰ περισσότερο στὴν κοινὴ λατρεία. Καὶ πιὸ ζωηρὰ καὶ ἐκφαντικὰ στὴ θεία Λειτουργία, πού καλεῖται καὶ **Εὐχαριστιακὴ σύναξις**.

- Ἄν τὸ 13ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους καλεῖται «**Ὑμνος τῆς ἀγάπης**», τὸ 14ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους θὰ μπορούσε νὰ ὀνομασθῇ «**Ὑμνος τῆς λατρευτικῆς συνάξεως**», ὅπως τὸ 15ο, «**Ὑμνος τῆς Ἀναστάσεως**».

- Πόσο πλησιέστερα πρὸς τὸν Χριστοπαράδοτο **Μυστικὸν Δεῖπνον** θὰ ἤμασταν, ἂν μελετούσαμε ὅλοι, καὶ μάλιστα οἱ κληρικοί καὶ οἱ ψάλτες, τὸ 14ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους! Πόσο πνευματικώτερη καὶ ἐποικοδομητικώτερη θὰ ἦταν ἡ λατρεία μας!

- ἔχει σημασία τὸ τί ζητᾶμε, ὅταν συναγώμεθα ἐπὶ τὸ αὐτὸ οἱ χριστιανοί. Τί ἐπιδιώκουμε; Τί «προσκαρτεροῦμεν» (Πράξ. α' 14); Τὰ ὅσα σήμερον φαίνεται νὰ ζητᾶμε, δὲν εἶναι ὅλα ἀγιοπνευματικά. Ἡ **κοσμικότητα**, μὲ τὴν ἔννοια πού ἡ πνευματικὴ ζωὴ προσδίδει στὸν ὄρο, ἔχει κατακλύσει τοὺς χώρους τῆς λατρείας μας.

Ἄς παρακολουθήσουμε, πῶς ὁ Παῦλος παραμερίζει σιγά-σιγά ὄχι μόνο κοσμικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ στοιχεῖα ἀγιοπνευματικά μὲν, μὴ ὠφέλιμα ὅμως γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν. Τὰ παραμερίζει γιὰ νὰ λάμπουν τὰ στοιχεῖα τῆς **ζωντανῆς λατρείας** καὶ τοῦ **κατηχητικοῦ λόγου**. Πρὸς καλύτερη κατανόησι τοῦ ὅλου κεφαλαίου, ἄς υπογραμμισθοῦν δύο ἐν προκειμένῳ ἀρχές τοῦ Παύλου:

- **Ἡ πρώτη:** Ἡ γλωσσολαλία καὶ ἄλλα χαρίσματα, ἀπὸ τὴ στιγμή, πού **ἀποπροσανατόλιζαν** τοὺς χριστιανούς ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ἔπρεπε ν' ἀτονίσουν!

- **Ἡ ἄλλη:** Ὅσα λέγονται κατὰ τὴν κοινὴν προσευχὴν, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν εὐχαριστιακὴν σύναξιν, πρέπει νὰ λέγονται **ζωντανά**, κατανοητά, ἀνεπιτήδευτα, ταπεινά καὶ ἐποικοδομητικά. Δὲν λέγονται γιὰ τὸν Θεό, ἀφοῦ Ἐκεῖνος ὅλα τὰ ξέρει. Λέγονται, «**ἵνα ἡ ἐκκλησία οἰκοδομῆν λάβῃ**» (Α' Κορ. ιδ' 5).

- Ἡ **ἀγάπη** τονίζεται ὡς ἡ πηγὴ τῆς λατρευτικῆς συνάξεως καὶ ζωῆς. Ἄλλωστε σύναξις σημαίνει ἀγάπη· κατὰ ἄρχην τοῦ «ἐγὼ» καὶ ἕξαρσις τοῦ «ἐμεῖς»· ἐξάλειψις τοῦ ἀτομισμοῦ καὶ λάμψις τῆς κοινωνίας τοῦ Θεοῦ. Ἐπιδιώξις δὲν εἶναι νὰ γίνουμε θεολογικὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά ἢ προφήτες τῶν μελλόντων γεγονότων. Ἐπιδιώξις εἶναι ἡ ἀγάπη, πού αὐτὴ κάνει τὰ μεγαλύτερα θαύματα. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «**Διώκετε τὴν ἀγάπην· ζηλοῦτε δὲ τὰ πνευματικά, μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεῖητε. Ὁ γὰρ λαλῶν γλώσση οὐκ ἀνθρώποις λαλεῖ, ἀλλὰ τῷ Θεῷ· οὐδεὶς γὰρ ἀκούει, πνεύματι δὲ λαλεῖ μυστήρια· ὁ δὲ προφητεύων ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομῆν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν**» (Α' Κορ. ιδ' 1-3).

- Κυνηγᾶμε τὴν ἀγάπην. Τὴν χρειαζόμαστε ὅπωςδήποτε. Πάση θυσίᾳ θέλουμε νὰ τὴν κρατήσουμε. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς κυνηγᾷ σ' ὅλην μας τὴν ζωὴν, ὅσο κι ἂν

τῆς ξεφεύγουμε. Ὁ ψαλμωδός, συγκινημένος ἀπό τό κηνηγητό τῆς ἀγάπης, γιά νά μᾶς πιάση καί νά μᾶς ἀσφαλίσῃ στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, λέει: «Τό ἔλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου» (Ψαλμ. κβ' 6).

- Ἡ **ἀγάπη** εἶναι ὁ στόχος μας. Ἐνώ οἱ χριστιανοί τήν κηνηγοῦν ἐπιθυμῶντας τήν, ἄλλοι τήν κηνηγοῦν καταδιώκοντάς τήν. Οἱ χριστιανοί τήν **ἐπιδιώκουν**, ἄλλοι τήν **καταδιώκουν**.

- «**Διώκετε τήν ἀγάπην**». Εὐκόλα γλιστράει ἡ ἀγάπη ἀπό τά χέρια μας. Τή χάνουμε. Τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα στή σύναξι, στήν κοινή λατρεία εἶναι νά βοηθήσῃ τοὺς πιστοὺς νά μὴ χάσουν τήν ἀγάπη.

- Ὅταν ἔχουμε ὡς ἀγάπη τήν... Ἡ **ἀγάπη** καί ὅταν βασικός κανόνας τῆς λατρευτικῆς μας ζωῆς εἶναι ἡ Ἀγάπη, τότε ἱεραρχοῦμε σωστά καί τά χαρίσματα. Μᾶς ἀρέσουν τά πνευματικά χαρίσματα, ἐκεῖνα, πού περιέχουν λόγο, προσφορά, οἰκοδομή, καλλιέργεια πνευματική. «**Ζηλοῦτε δέ τά πνευματικά, μᾶλλον δέ ἵνα προφητεύητε**».

- Πνευματικό χάρισμα ἀναφέρει ὁ Παῦλος τό προφητικό. Καί **προφητικό** εἶναι τό **διδασκτικό**. Οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦσαν κήρυκες τοῦ Θεοῦ στό λαό τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶχαν τή συνείδησι, ὅτι λαλοῦν «**μυστήρια**». Δέν ἦσαν προετοιμασμένοι ψυχικά γιά κάποια ἔξαρσι, πού ξεκαθάριζε τό τοπίο τοῦ μέλλοντος, μέ προσδιορισμούς γιά τήν ἔλευσι τοῦ Μεσσία. Λέγεται βεβαίως «**ὄρασις**» ὁ ὅλος τους λόγος. Ἄλλ' οἱ ἴδιοι, φωτισμένοι ἀπό τόν Θεό, μιλοῦσαν διδασκτικά στό λαό. Γι' αὐτό καί **προφήτης**, μέ τή γενική ἔννοια, εἶναι ὁ ζῶν κατά Θεόν, ὅπως ὁ προφήτης Ἡλίας, ὁ ὄρων τόν Θεό, ὅπως ὁ Μωυσῆς, ὁ διδάσκαλος τοῦ λαοῦ, ὅπως ὁ Ἡσαΐας ἢ ὁ Ἱερεμίας, ὁ ἐξηγητής τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ προφήτης Δανιήλ, ἀλλά καί ὁ κήρυκας τῆς ἀλήθειας καί τῆς μετανοίας, ὁ προφήτης καί **βαπτιστής Ἰωάννης**.

- Οἱ προφῆτες δέν ἱκανοποιοῦν ἐσχατολογικές **περιέργειες**. Φανερόνουν τό σχέδιο καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μακρυνά ἀπό τό χῶρο τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας τό **ἄσαφές** καί ζοφῶδες.

- Εἶναι ἀναπόφευκτη ἡ **σύγκρισις** τῶν χαρισμάτων. Κριτήριο δέν εἶναι ἡ προέλευσις τῶν χαρισμάτων, πού εἶναι κοινή, (ἀπό τό «**αὐτό Πνεῦμα**»). Κριτήριο εἶναι ἡ **ὠφελιμότητα**. «**Ὁ γάρ λαλῶν γλώσση οὐκ ἀνθρώποις λαλεῖ, ἀλλά τῷ Θεῷ· οὐδεὶς γάρ ἀκούει, πνεύματι δέ λαλεῖ μυστήρια· ὁ δὲ προφητεύων ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομήν καί παράκλησιν καί παραμυθίαν**» (Α' Κορ. ιδ' 2-3).

- Ἐκεῖνος, πού μιλοῦσε στή σύναξι τῶν πρώτων χριστιανῶν καί κανένας δέν τόν καταλάβαινε, φυσικά μιλοῦσε ὡς **ἄτομο** στό Θεό. Δέν μιλοῦσε στοὺς ἀνθρώπους γιά τόν Θεό. Κανείς δέν καταλάβαινε τίποτε. Ὅλοι ἀποροῦσαν γιά τό τί ἔλεγε. Ἔστεκαν ξένοι πρὸς τά λεγόμενα. Ἐκεῖνος βέβαια μέ τό πνεῦμα του λαλοῦσε στόν Θεό, ἀλλά μυστηριώδη, ἀκατάληπτα. Ἦταν κακό αὐτό;

- Οὔτε τελείως ἄχρηστο ἦταν, γιατί δέν θά τό ἔδινε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ἀλλ' οὔτε καί ὠφέλιμο. Ἄν τελικά θά ἐπικρατοῦσε ἓνας τέτοιος τρόπος προσευχῆς καί λατρείας, τότε θά εἴχαμε ἓνα **ἀτομοκεντρισμό**, πού φυσικά θά κατέπνιγε τό κοινωνικό στοιχεῖο τῆς συνάξεως.

- Τί θά ἔλεγε τόσο ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅσο καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος; Σήμερα οὔτε ὁ τρόπος εἶναι ἀγιοπνευματικός, οὔτε οἱ ἴδιοι κατανοοῦν ὅσα λένε καί ὅσα «**βαπτολογοῦν**» (Ματθ. στ' 7).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

‘Ο λαός προκαλεῖ τόν Θεό

Ρωμ. ια’ 6–10

‘Η χάρις εἶναι χάρις (στ. 6)

Αποφασιστικό ρόλο σπίν υπόθεσι τῆς σωτηρίας παίζει ἡ προαίρεσις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐάν θέλῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅλα τοῦ τά χαρίζει ὁ Θεός. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἰ χάριτι, διατί μή πάντες ἐσφζόμεθα; Ὅτι μή βούλεσθε. Ἡ γάρ χάρις, κἄν χάρις ἦ, τούς ἐθέλοντας σώζει, οὐ τούς μή βουλομένους καί ἀποστρεφόμενους αὐτήν, καί πολεμοῦντας αὐτῇ διπνεκῶς καί ἐναντιουμένους» (Ε.Π.Ε. 17,376). Μετάφρασις: Ἐάν ἡ δωρεά τῆς χάριτος σώζῃ, γιατί δέν σωζόμαστε ὅλοι; Ἐπειδή δέν θέλετε. Ἡ χάρις, παρ’ ὄλο πού εἶναι χάρις, σώζει μόνο ἐκείνους, πού θέλουν, ὅχι βεβαίως ἐκείνους, πού δέν τήν θέλουν, πού τήν ἀποστρέφονται, πού ἐναντιώνονται καί τήν πολεμοῦν.

Πώρωσις (στ. 7–8)

Στά παραπάνω λόγια τοῦ ἱεροῦ Πατρός βλέπουμε ὅχι ἀπλῶς ἀδιαφορία καί ἀμέλεια, ἀλλ’ ἐχθρότητα, πολεμική κατά τοῦ Θεοῦ τῆς χάριτος. Φαντασθῆτε δύο τύπους ἀνθρώπων:

- Ὁ ἕνας: Τό φάρμακο τό μοναδικό, πού τοῦ προσφέρεται δωρεάν ἀπό περίφημο γιατρό καί εὐεργέτη γιά θεραπεία, τό περιφρονεῖ, τό πετάει καί τό βρίζει, ἐπιμένοντας, ὅτι μέ τά παλνά γιατροσόφια θά γίνῃ καλά.

- Ὁ ἄλλος: Δέν ἔχει χρησιμοποήσει καθόλου γιατροσόφια, ἀλλά μόλις ἄκουσε

γιά τό μοναδικό φάρμακο, τό δέχθηκε. Ὁ πρῶτος κουράστηκε μόνος τόσα χρόνια, ἀλλ’ αὐτό πού ζητοῦσε, δέν τό πέτυχε. Ὁ ἄλλος, χωρίς κανένα προηγούμενο κόπο, πέτυχε ἐκεῖνο πού δέν πέτυχε ὁ πρῶτος. Βλέπετε καθόλου μεροληψία σπίν περιπίπτωσι τῶν δύο; Ὁ δωρητής συμπεριφέρθηκε ἄδικα; Ἀσφαλῶς ὄχι. Καί ὁ πρῶτος καί ὁ δεύτερος εἶχαν δυνατότητα νά δεχθοῦν τήν εὐεργετική ἐπίδρασι τοῦ φαρμάκου.

Τά παραπάνω ρίχνουν ἐρμηνευτικό φῶς στόν ἐπόμενο στίχο τοῦ Παύλου: «Τί οὖν; Ὁ ἐπιζητεῖ Ἰσραήλ, τοῦτο οὐκ ἐπέτυχεν, ἡ δέ ἐκλογή ἐπέτυχεν οἱ δέ λοιποὶ ἐπωρώθησαν» (στ. 7). Δηλαδή: Ποιό τό συμπέρασμα; Ὅ,τι ἐπιδιώκει ὁ Ἰσραηλιτικός λαός, δέν τό πέτυχε. Τό πέτυχαν οἱ διαλεγμένοι, ἐνῶ οἱ υπόλοιποι πωρώθηκαν.

- Ἐπιζητοῦσε τή σωτηρία ὁ Ἰσραήλ. Δέν τήν πέτυχαν ἐκεῖνοι οἱ Ἰσραηλίτες, πού λάθος τήν ἐπιζητοῦσαν καί πού πολέμησαν τήν εὐκαιρία τῆς χάριτος τῆς ἐν Χριστῷ. Πέτυχαν ὅμως τή σωτηρία οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐκλογῆς (Ἰσραηλίτες καί ἐθνικοί), δηλαδή, ἐκεῖνοι, πού ἐξελέγησαν ἀπό τό Θεό, διότι οἱ ἴδιοι ἐπέλεξαν τό Χριστό γιά Σωτήρα τους. Ἡ πύο ἐπικίνδυνη κατάσταση γιά τό σῶμα εἶναι νά καταστῇ ἀνίατο. Ἡ πύο ἐπικίνδυνη κατάσταση γιά τήν ψυχή εἶναι νά καταστῇ πωρωμένη. Αὐτό συνέβη μέ πολλούς τότε Ἰσραηλίτες καί μέ πολλούς σημερινούς ἀνθρώπους, ἀκόμα καί λεγομένους χριστιανούς.

• Ασυγκινησία, ἀναισθησία. Δέν λειτουργοῦν πλέον οἱ πνευματικές αἰσθήσεις. Ὅπως ὁ τυφλός, δέν βλέπει καί τό πλέον ἀριστούργημα τέχνης, πού στέκει μπροστά του, ὅπως ὁ κουφός δέν ἀκούει καί τήν καταπληκτικώτερη μουσική συμφωνία, ἔτσι καί ὁ ἐγωιστής καί ἀσεβής ἄνθρωπος. Δέν βλέπει τό καλλιτεχνικώτερο τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία. Δέν ἀκούει τό πιό ὑπέροχο ἄκουσμα, τό λόγο τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἀντίλαλος τοῦ οὐρανοῦ.

Σ' αὐτή τήν πόρωσι, τήν πνευματική ἀναισθησία, ἔχει μέρος ὁ Θεός; Ἄν τίποτε δέν γίνεται χωρίς τήν παραχώρησι τοῦ Θεοῦ, τότε κι αὐτή ἡ πόρωσις γίνεται ἐν γνώσει τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ὅμως, καίτοι μπορεί κι ἀνοίγει τά μάτια ὄλων τῶν ἀνθρώπων, δέν μπορεί μέ τί βία ν' ἀνοίξη τά μάτια τοῦ ἀσεβοῦς καί ἀναισθητοῦ, πού πεισματικά ἀρνεῖται τήν ὁποιαδήποτε ἀκτίνα τῆς χάριτος. Ἔτσι ἐξηγεῖται αὐτό, πού ὁ Παῦλος λέγει στή συνέχεια, ἐπικαλούμενος λόγο τοῦ προφήτου Ἡσαΐου: *«Καθώς γέγραπται: Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεός πνεῦμα κατανύξεως, ὁφθαλμούς τοῦ μή βλέπειν καί ὦτα τοῦ μή ἀκούειν, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας»* (στ. 8). Δηλαδή: Εἶναι γραμμένο: «Ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά ναρκωθῇ τό πνεῦμα τους, νά μή βλέπουν τά μάτια τους, νά μήν ἀκούνε τά αὐτιά τους μέχρι σήμερα.

• Ἐδῶ πρόκειται γιά κατάνυξι σατανική. Ἐπάρχει ἡ εὐλογημένη κατάνυξις, ὅπου ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σέ ἐκστατική κατάστασι καί ζῆ πνευματικές, οὐράνιες ἐμπειρίες. Ἄλλ' ὑπάρχει καί ἡ σατανική κατάνυξις, ἕνα εἶδος «κрасοκατανύξεως», ὅπου ὁ ἄνθρωπος κοιμᾶται, σάν νά ναρκώνεται, σάν νά παίρνη ἰσχυρή δόσι ἀναισθητικοῦ ἢ ναρκωτικοῦ καί ζῆ σ' ἄλλους κόσμους. Κοιμίζει ὁ Σατανᾶς. Ἔτσι, ἐνῶ ἔχουν ἀνοικτά τά μάτια, δέν βλέπουν. Ἐνῶ ἔχουν ἀνοικτά τ' αὐτιά, δέν ἀκούνε τίποτε τό θεϊκό. Καί ἡ ἡχηρότερη καμπάνα

δέν μπορεί νά τούς ξυπνήσῃ. Καί τό ἐκθαμβωτικώτερο θαῦμα δέν τό βλέπουν.

• Ὁ λόγος τοῦ προφ. Ἡσαΐα ἀναφέρεται σ' ἐκείνους, πού τυπικά λατρεύουν τό Θεό. Τά χεῖλη τους μηχανικά λένε προσευχές. Τά πόδια τους μηχανικά πηγαίνουν σέ πανηγύρια. Ἡ καρδιά ὅμως «πόρρω ἀπέχει» (Ἡσ. κθ' 13). Καί ἀναφέρει χαρακτηριστικά ὁ προφήτης, ὅτι μεθάει κανεῖς καί χωρίς κρασί καί σίκερα (Ἡσ. κθ' 9). Ὁ δέ ἀπόστολος Παῦλος συμπληρώνει τό *«ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας»* (στ. 8).

Μέχρι σήμερα τό ἴδιο συμβαίνει. Ἄκουνε, ἀλλά δέν συγκινοῦνται οἱ πολλοί. Βλέπουν, ἀλλά δέν θαυμάζουν. Τά ψυχοναρκωτικά τούς ἔχουν κοιμίσει. Ἔτσι ὁ παράλληλος λόγος τοῦ ἴδιου προφήτου ἐκπληρώνεται: *«Ἀκοῆ ἀκούσετε καί οὐ μή συνῆτε καί βλέποντες βλέψετε καί οὐ μή ἴδωτε· ἐπαχύνθη γάρ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καί τοῖς ὠσίν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν καί τούς ὀφθαλμούς αὐτῶν ἐκάμυσαν»* (Ἡσ. στ' 9-10. Ἰδέ καί Ματθ. ιγ' 14-15).

• Δέν φταίει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Φταίει ὁ ἄνθρωπος, πού πεισματικά κλείνει τά μάτια του. Φταίει ἡ προαίρεσις τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν τά μάτια τῆς προσοχῆς του τάχη προσκολλημένα στήν ὕλη, δέν μπορεί νά διακρίνη τί δωρεά τῆς χάριτος. Ὁ Χρυσόστομος διακρίνοντας τήν *«κατάνυξιν»* (=προσκόλλησι) σέ εὐλογημένη καί σατανική, λέει: *«Ὅσπερ ὁ ἐν εὐλαβείᾳ κατανυγμένος οὐκ ἄν ραδίως μεταβάλοιτο. Κατανυγῆναι γάρ οὐδέν ἕτερόν ἐστιν ἢ τό ἐμπαγῆναι πού καί προσπλῶσθαι. Τό τοῖνον ἀνίατον αὐτόν καί δυσμετάθετον τῆς γνώμης δηλῶν, “πνεῦμα κατανύξεως”, εἶπεν»* (Ε.Π.Ε. 17, 392). Μετάφρασις: Ὅπως αὐτός, πού εἶναι προσπλωμένος στήν εὐλάβεια, δέν μετακινεῖται εὐκόλα, ἔτσι κι ἐκεῖνος, πού ναρκώθηκε ἀπό τήν πονηρία, δέν μεταβάλλεται εὐκόλα. Νάρκωσις, λοιπόν, τίποτε ἄλλο δέν εἶναι, παρά

ή αδυναμία να μετακινηθῆ κάποιος ἀπό μία κατάσταση. Γιά νά δηλώσῃ, λοιπόν, ὁ Παῦλος πόσο ἀθεράπευτο κακό εἶναι ἡ πνευματική πάρωσις, χρησιμοποίησε τόν ὄρο «πνεῦμα κατανύξεως».

Δῶρα εἰς κατάκριμα (στ. 9-10)

Δῶρο τοῦ Θεοῦ ἡ σωτηρία. Δῶρο γιά τήν αἰωνιότητα, γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καί ὅμως εἶναι δυνατόν αὐτό τό δῶρο νά μεταβληθῆ σέ... κόλασι! Ὅταν ὑπάρχη τό φάρμακο, ἀλλ' ὁ ἄρρωστος ἀρνῆται πεισματικά νά τό λάβῃ, τότε γι' αὐτόν καλύτερα νά μὴν ὑπῆρχε τό φάρμακο. Σχήμα λόγου βέβαια εἶναι αὐτό, διότι ἀλλοίμονο, ἂν γιά τούς ἀρνητάς τοῦ δῶρου, δέν ἔδινε ὁ Θεός σέ ἄλλους ἀνθρώπους τό δῶρο τῆς σωτηρίας. Τό ἴδιο κακό κάνει ἐπίσης τό φάρμακο, ὅταν νομίζῃ κανεῖς ὅτι τό λαμβάνει, ἐνῶ σπὴν πραγματικότητα παίρνει ψεύτικο φάρμακο, πού ἐξωτερικά ἴσως μοιάζει μέ τό κανονικό.

Τό δῶρο τῆς σωτηρίας εἶναι γιά ὅλους. Δέν τό λαμβάνουν ὅλοι, διότι δέν τό πιστεύουν. Οἱ δωρεές τοῦ Θεοῦ εἶναι γιά ὅλους, ἀλλά μερικοί τίς περιφρονοῦν. Ἄς φοβηθοῦμε ἰδιαίτερα ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι, πού καί τήν ἀληθινή πίστι ἔχουμε καί σπὴν ἀληθινή λατρεία προσερχόμεθα καί τῆ θ. Λειτουργία λέμε ὅτι ἀπολαμβάνουμε. Εἶναι δυνατόν νά συμβοῦν ὅλα αὐτά ὅχι «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί ζωὴν τὴν αἰώνιον», ἀλλά «εἰς κριμα καί εἰς κατάκριμα». Εἶναι δυνατόν νά συμβῆ καί σέ μᾶς αὐτό, πού ὁ Παῦλος λέει σπὴ συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς, θυμίζοντας ψαλμικούς τόνους: *«Καί Δαυὶδ λέγει Γεννηθῆτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα καί εἰς θήραν καί εἰς σκάνδαλον καί εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς· σκοπισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καί τὸν νῶτον αὐτῶν διὰ παντός σύγκαμψον»* (στ. 9-10). Δηλαδή: Καί ὁ Δαβὶδ λέει: “Ἡ τράπεζα τους ἄς μεταβληθῆ σέ παγίδα καί σέ

βρόχο καί σέ πρόσκομμα καί σέ δίκαιη τιμωρία. Νά σκοπιστοῦν τὰ μάτια τους γιά νά μὴ βλέπουν, καί τῆ ράχι τους κύρτωσέ τιν γιά πάντα”.

● Ὁ Χριστός εἶναι καί λίθος ἀκρογωνιαίος, γιά ὅσους θέλουν νά θεμελιώσουν τό οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας τους πάνω σ’ Αὐτόν. Εἶναι καί «λίθος προσκόματος», ὅπως ὁ Παῦλος εἶπε σέ προηγούμενο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ρωμαίους (Ρωμ. θ’ 32). Εἶναι καί σκάνδαλον, μέ τὴν ἔννοια, ὅτι προσκρούουν πάνω Του καί τσακίζονται, ὅσοι Τόν ἀρνοῦνται ἢ Τόν πολεμοῦν.

Εἶναι, λοιπόν, δυνατόν, νά μᾶς ἔχη σπῆσει παγίδα ὁ Σατανᾶς καί σπῆ λεγόμενη θρησκευτική μας πορεία (*«Γεννηθῆτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα»*). Εἶναι δυνατόν νά μᾶς ἔχη ἀπλώσει θηλιά, νά μᾶς πνίξῃ. Νά μᾶς ἔχη βάλῃ στό δρόμο ἐμπόδια, γιά νά γκρεμοτσακιστοῦμε. Εἶναι δυνατόν νά εἰσπράξουμε κατάκρισι, ἀντὶ εὐλογία. Καί ὅλα αὐτά γιατί; Διότι δέν προσέχουμε. Διότι καμφθήκαμε κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τῆς ἁμαρτίας. *«Καί τὸν νῶτον αὐτῶν διὰ παντός σύγκαμψον»* (στ. 10). Σάν νά δίνη τὴν ἐντολή του ὁ βασιανιστὴς τῶν ψυχῶν μας:

—Κάμψτε του τὸν τράχηλο καί βαράτε του.

● Γίναμε δούλοι τῆς ἁμαρτίας. Καί ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτία μας εἶναι, ὅτι δέν ἀγαπᾶμε θερμά τὸν Χριστό, πού θυσιάστικε γιά μᾶς.

● Γιά νά μὴ γίνουν οἱ ἀμέτρητες δωρεές τοῦ Θεοῦ «εἰς κριμα καί εἰς κατάκριμα», ἀλλὰ ν’ ἀποβοῦν σέ σωτηρία καί σέ αἰώνιο ζωή, τί ἀπαιτεῖται; Κατὰ τό Χρυσόστομο, εὐχαριστία. Νά εὐχαριστήσουμε τό Θεό. Καί νά Τόν εὐχαριστήσουμε ὄχι μόνο μέ λόγια, ἀλλὰ καί μέ ἔργα.

«Εὐχαριστήσωμεν μὴ ρήμασι μόνον, ἀλλὰ καί ἔργοις καί πράξεσιν» (Ε.Π.Ε. 17,378).

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Οικοδομή - Παράκλησις - Παραμυθία

Νομίζουν μερικοί, ότι πρέπει πάση θυσία νά λεχθῶν «τά γράμματα», γιά νά τηρηθῆ τό «τυπικό» τῆς κάθε ἀκολουθίας στήν Ὁρθόδοξο λατρεία. Εἶναι ἀπαραίτητο βέβαια νά τηρηθῆ τό «τυπικό», ἀλλ' ὄχι γιά νά διδάξουμε τόν... Θεό! Τά λεγόμενα στή λατρεία, ἐπί τῆ βάσει καί τοῦ «τυπικοῦ», λέγονται «εἰς ἐπήκοον πάντων», πρὸς ὠφέλεια ὄλων τῶν συναγμένων στήν Ἐκκλησία, φυσικά ἐκείνων, πού θέλουν νά προσέχουν καί νά μετέχουν. «Ὁ προφητεύων ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομήν καί παράκλησιν καί παραμυθίαν» (Α' Κορ. ιδ' 3).

- **Ὁ προεστώς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ διδάσκαλος.** Ἀπευθύνεται ὄχι σέ «κούτσουρα», πού ἔτσι κι ἄλλιῶς στέκουν στήν ἐκκλησία, γιατί «ἔτσι τό βρῆκαν»! Ἀπευθύνεται σέ νοούμενα πρόσωπα. «Ἀνθρώποις λαλεῖ». Σκοπός του δέν εἶναι ἡ ἐπίδειξις οὔτε ἡ μυστικοπάθεια. Σκοπός του εἶναι τά τρία αὐτά, πού ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Λαλεῖ οἰκοδομήν καί παράκλησιν καί παραμυθίαν».

- **Οἰκοδομή.** Στηριγμός. Βγαίνει στηριγμένος ἀπό τή λατρευτική σύναξι ὁ χριστιανός; Ἡ βγαίνει κλονισμένος, σκανδαλισμένος, κουρασμένος καί ἀγανακτισμένος;

- **Παράκλησις.** Ἐνίσχυσις. Ἐνισχύεται καί ἐνθαρρύνεται πνευματικά. Βγαίνει ἰσχυρότερος, γιά ν' ἀντιμετωπίζη τούς πειρασμούς καί τίς περιπέτειες τοῦ βίου; Μά εἶναι δυνατόν νά πηγαίνη στήν ἐκκλησία καί νά μῆν ἐν-

ισχύεται, ἀφοῦ παίρνη μέσα του τόν Ἴσχυρό; Τό πρόβλημα ὁμῶς εἶναι: Προσφέρεται ὁ Χριστός; Ἡ μέ τά ὄσα δευτερεύοντα, πού ὑπεισηλθαν δῆθεν ὡς ὀρθόδοξος παράδοσις, κρύφτηκε ὁ Χριστός;

- **Ὅταν μέ τό λόγο, μέ τίς εὐχές, μέ τήν συμψαλμωδία, μέ τή ζωντανή προσευχή, πρό παντός μέ τή θεία Κοινωνία, γίνεται ἓνα ὁ πιστός μέ τό Χριστό καί μέ τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς του, τότε θά ἐπαναλαμβάνη μέ τόν Παῦλο: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ' 13).**

- **Παραμυθία.** Παρηγοριά. Τόσο πληγωμένος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἀπό τό σωματικό πόνο, καί περισσότερο ἀπό τίς δυσκολίες στήν πορεία του! Στή σύναξι, μαζί μέ τούς ἀδελφούς, βρίσκει παρηγοριά. Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κατ' ἐξοχήν παραμυθητικός. Παραμυθία ἔχουν ἀνάγκη οἱ ἄνθρωποι, καί ὄχι παραμύθια!!! Δέν παραμυθιάζουμε τούς ἀνθρώπους μέ ἀνόητες, κάποτε καί ἀγυρτικές διηγήσεις. Παραμυθοῦμε καί παραμυθούμεθα, διότι ὄλοι εἴμαστε «ὀλιγόψυχοι» (Α' Θεσ. β' 12).

Ἀποτεφρωτήριο!

Ἐἰς τό μνημά Σε ἐπεζήτησεν ἐλθοῦσα τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνή! Ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων τάφος φιλοξενούσε ἡ φιλοξενεῖ σώματα πιστῶν κεκοιμημένων. Ὅπως ὁ γεωργός σπέρνει στό χωράφι του τούς σπόρους, καί οἱ σπόροι σαπίζουν ἀσφα-

λως, ἀλλ' ἔρχεται ἡ ἀνοιξις καὶ ἀνθίζουν καὶ μεταμορφώνονται καὶ καρπίζουν καὶ γίνονται ὁμορφα φυτὰ ἢ δένδρα, ἔτσι καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου **θάβεται**. Ἡ ψυχὴ τοῦ κεκοιμημένου ἀποχωρίζεται τοῦ σώματος καὶ ὁ κεκοιμημένος ἀναμένει τὴν **κοινὴν Ἀνάστασι!**

• Τὸ σῶμα τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ «σπείρεται», δέν καίγεται. Ἡ διαδικασία τῆς ἀναστάσιμης ἀλλαγῆς περιγράφεται στό 15ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς:

—«Οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν». —«Σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ».

—«Σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ. —«Σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει».

—«Σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν». —Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

—Δεῖ τὸ φθαρτὸν ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασία» (Α' Κορ. ιε' 42-54).

• Ὅλα μιλοῦν γιὰ τὴν ἀνάστασι. Ὁ

τάφος εἶναι ὁ **προθάλαμος τῆς Ἀναστάσεως**.

• Ὅλα αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ τοὺς πιστοὺς **ὀρθοδόξους**. Τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ **ἄθεοι** ἀφήνουν ἐντολὴ νὰ μὴ τοὺς ἐνταφιάζουν, ἀλλὰ νὰ τοὺς καῖνε σέ κρεματόρια (**ἀποτεφρωτήρια**)! Ἡ Ἐκκλησία φυσικὰ ἀπαγορεύει τὴν καῦσι τῶν νεκρῶν. Ἡ ἐκδημία ἐνός πιστοῦ στολιζέται ἀπὸ ὑπέροχους ὕμνους. Ἡ δὲ ταφή του γίνεται μὲ εἰδικές εὐχές. Καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ συνάγονται γιὰ νὰ προπέμψουν τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφό ἢ τὴν ἐν Χριστῷ ἀδελφή στό «κοιμητήριον». Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει», καὶ τὸ κάλεσμα. «**Λάζαρε, δεῦρο ἔξω**», φανερώνουν τὸ Μυστήριον τῆς **ἀθανάτου ζωῆς**.

• Δυστυχῶς ἄθεοι ἀναζητοῦν ἀθέους, γιὰ νὰ ρίξουν στὴ φωτιά τὸ σῶμα τους. Καὶ ἡ μὲν Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἐκδώσει ἐγκυκλίους, ὅπου δέν γίνονται δεκτοὶ γιὰ τὴν ἐξόδιον ἀκολουθία δεδηλωμένοι ἄθεοι. Στίς ἐγκυκλίους σαφῶς δηλώνεται, ὅτι σέ ἀθέους ἀπαγορεύεται ἡ καῦσις νεκρῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ ὁποιαδήποτε εἰδωλολατρικὴ τελετὴ.

• Ποιὸ τὸ παράδοξο: Μερικοὶ κληρικοὶ δέχονται στοὺς ναοὺς τοὺς ἢ σέ κοιμητηρίους ναοὺς νὰ «διαβάζωνται» «κανονικά» νεκροὶ γιὰ ἀποτέφρωσι! Οἱ κληρικοὶ αὐτοὶ παριστάνουν, ὅτι τάχα δέν γνωρίζουν τὴν ἀπαράδεκτη ἀποτέφρωσι, καὶ ὅταν τελειώσουν τὴν ἀκολουθία εἰς ἀθέους, ἀφήνουν τὸ φέρετρο νὰ πορευθῆ στό **Γραφεῖο ἀποτεφρώσεων!**

• Ἐνίστε μάλιστα θεᾶται ἱερέας στό ἀποτεφρωτήριον τῆς Ριτσώνας μὲ τά... ἄμφιά του! «**Δυσὶ κυρίοις δουλεύουν!**» Ἱερεῖς καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Βάαλ!

Φόνοι ἐν ψυχρῷ

Κάποτε οἱ οἰκογένειες ἦσαν ταπεινὲς καὶ πιστές. Παρακαλοῦσαν δὲ τὸν Χριστὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ **πολλὰ παι-**

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ	Κωδικός 01-1323
<p>ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής» Ἵπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα www.ioannisvaptistis.gr Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr, vaptistisperiodiko@gmail.com Ἵπεύθυνος Τυπογραφείου: Β. Μπουζάλας. Ἁγ. Ἀναργύρων 4, 18542 Πειραιᾶς Ἐτησίᾳ συνδρομῆ: Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €. Ἐξωτερ.: Ἑυρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25. Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30. Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές: Περιοδικό «Βαπτιστής» Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.</p>	

διά. Μέχρι πριν από εβδομήντα περίπου χρόνια οι οικογένειες ήταν φτωχές, αλλά τα παιδιά που τους άξιωνε ο Θεός να φέρουν στον κόσμο, ήταν πολλά και χαριτωμένα. Μέχρι το 1930 περίπου τα φτωχά μέχρι τότε ελληνικά σπίτια σε πόλεις και χωριά, έσφιζαν από ζωή. Τάδημοτικά σχολεία ήταν όλα σχεδόν έξατάξια.

- Τώρα το **δημογραφικό** πρόβλημα είναι το τραγικότερο από όλα. Οι θάνατοι είναι διπλάσιοι από τις γεννήσεις.

- Ελάχιστες από τις οικογένειες είναι **πολύτεκες**. Σε πολλούς νομούς της Ελλάδος τα περισσότερα σχολεία κλείνουν.

- Έδω και σαράντα περίπου χρόνια οι τότε κυβερνώντες κίνησαν γη και ουρανό, προκειμένου ν' αποκτήσουν η Πατρίδα μας το δικαίωμα **νά σφάζει «ἐλεύθερα»** όσα παιδιά είναι ανεπιθύμητα! Έξεδόθη και νόμος (μέ συνταγματική κατοχύρωση): **Νά σφάζονται ἐλεύθερα** υγιέστατα κυοφορούμενα βρέφη.

—Πώς ονομάζεται η άπαισία βρεφική σφαγή; **Ἄμβλωσις!** Καί διαφορετικά: **Ἐκτρωσις!**

—Τί έχουν τα κυοφορούμενα βρέφη και ιεροκρυφίως σφάζονται; Τίποτε. Ἄπλως είναι **ἀνεπιθύμητα** στή φιλοξενία, που ονομάζεται κυοφορία.

—Γιατί μητέρες και πατέρες συνεννοούνται και σπεύδουν στον έκτρωσιολόγο γιατρό και προσφέρουν τα βρέφη προς σφαγή; Διότι αποτελούν σκληρά και **ἀπαισία ἀντρόγυνα**, που θέλουν ν' απαλλαγούν από τα άγγελούδια του Θεού.

—Καί ποιός είναι αυτός, που διακηρύττει παντού, ότι τό **σώμα είναι τῆς γυναίκας** και τό κάνει ό,τι θέλει; Ποιός; Ὁ όποιοσδήποτε παρουσιαστής τῆς τηλεόρασεως, που ώρύεται ότι επιτρέπεται η άμβλωσις! Κάποια συνέντευξι, που έδωσε η κ. Καρυστινοῦ άναψε φωτιά τετοια, που κανέναν δεν ήθελε να την σβήση. Ἄκόμη και ο κυβερνητικός εκπρόσωπος έξέπεμψε τή σοφία του, ότι τα βρέφη ανήκουν στή μάνα και τα κάνη ό,τι θέλει!

- Λοιπόν, όλοι έμεις, που είμαστε υπέρ τῆς ζωῆς και υπέρ των μικρών λευκών άγγέλων, θά φωνάξουμε:

—Ἄν σκέπτεσαι θανάσιμα, ο **φόνος** είναι δικός σου!

—Ἄν τό βρέφος πολτοποιείται, για να καλοπερνās έσύ, η **καταδίκη** είναι δική σου. Κάθε άμβλωσις είναι συνοδός σου στήν κόλασι.

—Ἄν οι άμβλώσεις είναι ομαδικό έγκλημα, τότε οι κυρίως ένοχοι είναι τα μέλη τῆς **Βουλῆς** (πλήν ελαχίστων).

- Καί ένα δώρο για τον γιατρό, που τό κράτος τον πληρώνει, για να φωνάξει **«είμαι έκτρωσιολόγος»:** Δίπλα από τό όνομά του να χαραξει τό παρατσούκλι του: **«Ἀπόγονος τοῦ Ἡρώδη»!**

Ἐλᾶτε παιδιά μου, κοντά μου

(άπό τό βιβλίο του μακαριστοῦ Μητροπ. Μελετίου Νικοπόλεως, «Ἀναζητώντας τήν ἀλήθεια»)

Κύριός μας αισθάνεται μεγάλη χαρά, όταν επιστρέφουμε κοντά Του. Καί μās καλεῖ μέ πολλούς τρόπους. Μās φωνάζει: **«Ἐλᾶτε, σᾶς περιμένω».** Μέ τήν καμπάνα, τό Σταυρό, τό Εὐαγγελίό Του, τίς εἰκόνες, μέ όλα όσα βλέπουμε στήν Ἐκκλησία και συμβαίνουν στή ζωή μας. Ὅλα είναι φωνές του Θεοῦ που μās λένε: **«Γυρίστε, παιδιά μου, κοντά μου για να γεμίσει η καρδιά μου χαρά».**

«Χαρά γίνεται εν ουρανῶ, επί ἐνί άμαρτωλῶ άπομακρυσμένῳ μετανοοῦντι», όταν δηλαδή διορθώσει τό μυαλό του. Γιατί μέ τή διόρθωση του μυαλοῦ επιστρέφουμε στό Χριστό. Ἐνῶ μέ τό χαλάρωμα του μυαλοῦ φεύγουμε από κοντά Του. Δέν φταίει τίποτε άλλο. Ἡ γνώμη και τό μυαλό μας φταίει.

Ὁ Θεός είναι πολυεύσπλαγχνος και χαίρει περισσότερο από όλα, όταν γυρίζουμε κοντά Του. Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας, όλη η Ἐκκλησία είναι η πρόσκληση του Θεοῦ στα παιδιά Του για μετάνοια.

